

tum, omhandlede grænse, er berettiget til efter nærmere af indenrigs- og boligministeren fastsatte regler at forlange *vederlagsfri befordring* til vedkommende jordemoder (eller læge, jfr. stk. 1, 2. punktum) eller til afhentelse af jordemoderen (lægen) til foretagelse af en forebyggende helbredsundersøgelse *i den 37.—38. svangerskabsuge*. Vederlagsfri befordring kan dog kun forlanges indenfor de i folkeforsikringslovens § 17, stk. 3, 1. og 2. punktum, omhandlede grænser og kun, når kvinden bor mere end 1 km fra jordemoderens (lægens) bopæl.“

Loven trådte i kraft 1. juli 1952.

Som begrundelse for tilføjelsen anførte *indenrigs- og boligministeren* ved lovforslagets fremsættelse bl. a.:

„Selvom det efter de foreliggende oplysninger kan fastslås, at de ved loven af 1. oktober 1945 indførte svangerskabsundersøgelser har vundet ganske god udbredelse, er det dog således, at *udnyttelsen af undersøgelserne*, navnlig hos jordemødre, på de senere stadier af svangerskabet *ikke er ganske tilfredsstillende*. Udnyttelsen vil formentlig kunne stimuleres noget gennem propaganda. Der er hidtil ikke foretaget nogen særlig propaganda for at udbrede kendskabet til svangerskabshygiejneloven, men det overvejes nu at sætte en sådan i værk. Da undersøgelserne i den sidste del af svangerskabet imidlertid er af særlig stor vigtighed for fødselens heldige forløb, har man fundet det ønskeligt yderligere at lette foretagelsen af sådanne undersøgelser gennem den i nærværende forslag omhandlede adgang til gratis befordring.

Det er *statskassen, der afholder udgifterne* til honorarer for de af svangerskabshygiejneloven omfattede undersøgelser. Det vil derfor være naturligt, at også statskassen bærer udgifterne til den her foreslåede gratis befordring. Hvor store disse udgifter vil blive, er det meget vanskeligt at skønne over. Henvisningen i lovforslaget til folkeforsikringslovens § 17 betyder, at adgangen til gratis befordring kun vil komme til at gælde svangre, der bor på landet og mere end 1 km fra jordemoderens bopæl. Regnes der med, at den gennemsnitlige befordringsudgift bliver ca. 5 kr. pr. besøg, vil den årlige udgift for statskassen blive ca. 200 000 kr., hvis befordringsadgangen udnyttes af ca. halvdelen af de svangre, men om der bliver tale om en så stor udnyttelsesgrad, er sikkert tvivlsomt, og jeg vil være mest tilbøjelig til at mene, at udgiften bliver mindre.“

Lovforslaget underkastedes i landstinget udvalgsbehandling. I den enstemmige betænkning oplyses, at man har overvejet, om der også burde ydes befordringsgodtgørelse ved en undersøgelse, foretaget i 33.—34. svangerskabsuge. Om en sådan udvidelse